చట్టానికి సాక్ష్యం కావాలి!

కృష్ణచైతన్య

వ్రాయడం ఆపి బద్ధకంగా వొళ్ళు విరుచుకున్నాడు ప్రకాశం. కాగితాలమీద వెయిట్ పెట్టి నిలబడ్డాడు.

సుమతి లోపల్నించి వచ్చింది కాఫీ గ్లాసుతో....

"ఏం కథ?" అడిగింది కాఫీ అందిస్తూ.

"చీడపురుగులు!" ప్రకాశం చెప్పాడు.

"అపసకేగా!" సుమతి అడిగింది.

ప్రకాశం తల వూపి, "అవును! ఈ మధ్య వారం రోజులుగా నగరంలో చిన్నపిల్లలు మాయం అయిపోతున్నారుగా! దాని ఆధారంగా ఓ నవల" చెప్పాడు.

సుమతి అంతక్రితం పేపర్లలో చదివింది చిన్నపిల్లలు మాయమవుతున్నారని, ఏదో ముఠా వాళ్ళను చాక చక్యంగా అపహరిస్తుందని, కాని, ఎందుకో తెలియదు. అదే విషయం భర్తను అడిగింది..

ప్రకాశం పెదిమ విరిచాడు. "ఏమో చెప్పలేం! దేనికైనా కావొచ్చు. కొందరు పసిపిల్లల్ని విదేశాలకు

బానిసలుగా అమ్మేస్తారు. ఆడపిల్లల్నయితే వ్యభిచార గృహాలకు అమ్మేస్తారు. మగపిల్లల్నయితే, సంతానంలేక బాధపడే కోటీశ్వరులకు, వాళ్ళ దాయాదులనుంచి ఆస్తి రక్షించడానికి అమ్మేస్తారు. మరి కొందర్ని పెద్ద పెద్ద హోటల్స్‌లో నౌఖర్లుగా అమ్మేస్తారు. కొందర్ని వికలాంగుల్ని చేసి వీధుల్లో ముష్టెత్తిస్తారు. అంతదాకా ఎందుకు, వీళ్ళందర్ని కొంతకాలం రహస్యంగా పోషిస్తే, వాళ్ళ కళ్ళు, గుండెలు, మూత్రపిండాలు వాళ్ళ వ్యాపారానికి బ్రహ్మాండమైన సాధనాలు" చెప్పాడు.

ఆ మాటలు వింటూనే సుమతి మొహం భయంతో పాలిపోయింది. అది గమనించిన ప్రకాశం చిన్నగా నవ్వి, "కందుకే చెప్పాను, ఇలాంటి క్రైం కథలు, క్రైం విషయాలు నీకొద్దని. అయినా వాటి వూసెత్తకుండా వుండలేవు" అన్నాడు.

భర్త వెక్కిరింపుకి మూతి మురిపెంగా మూడువంకర్లు తిప్పి, గ్లాసు అందుకొని లోపలికి వెళ్ళింది.

ప్రకాశం సిగరెట్ వెల్గించి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు కథ వ్రాయడానికి.

"టైమెంత?" లోపల్నించి సుమతి గొంతు వినిపించింది.

"పదకొండున్నర!" టైం చూచి చెప్పాడు.

"పదకొండున్నరా! నాని ఇంకా స్కూలునుంచి రాలేదేం?" స్వగతంగానే పైకి అనేసింది.

ప్రకాశం లేచి వెళ్ళి వీధిలోకి తొంగి చూశాడు. ఎండ తీవ్రంగా వుంది. వీధి నిర్మానుష్యంగా వుంది.

"స్కూలు ఎన్ని గంటలకు వదిలేది?" అక్కడనుంచే అడిగాడు.

5

"పదకొండు గంటలకు!" సుమతి కూడ వాకిట్లోకి వస్తూ చెప్పింది.

"ఈ పాటికి రావాలి! పిల్లలతో ఎక్కడైనా ఆడు కుంటున్నాడేమో!" తనే సంజాయిషీ చెప్పుకున్నాడు ప్రకాశం.

"ఇంత ఎండలోనా?"

"అదీ నిజమే! స్కూలు కూడా పెద్ద దూరంకాదు. నేను వెళ్ళి చూసొస్తాను" చెప్పులు తొడుక్కొని లుంగీ మీదనే వీధిలోకి నడిచాడు.

2

ప్రకాశం స్కూలు దగ్గరకు వెళ్ళి వెదికాడు.

అప్పటికే స్కూలు మూసేసారు. పిల్లలెవ్వరూ కనిపించలేదు చుట్టుపక్కల.

స్కూలునుంచి ఇల్లు పెద్ద దూరం కూడా కాదు. పక్కవీధిలోనే ఇల్లు. దారిపొడుగునా పరీక్షగా చూసు కుంటూ ఇంటికేసి నడిచాడు. ఇల్లు దగ్గరవుతుండగా ఏదో ఆశ నాని ఇంటికి వచ్చాడేమోనని.

వాకిట్లోనే ఎదురుపడింది సుమతి. సుమతి ముఖం చూడగానే అర్థం అయింది నాని రాలేదని.

"స్కూలు దగ్గరలేడు! ఎవరైనా స్నేహితులింట్లో వున్నాడేమో చూసొస్తాను" అంటూ మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి ఆగి "నాని స్కూలుకు వెళ్ళేటప్పుడు ఎవరితో కలిసి వెళ్ళాడు?" అడిగాడు.

"ఒక్కడే వెళ్ళాడు. అలవాటేగా!" దిగులుగా చెప్పింది సుమతి.

ప్రకాశం ముందుకు కదిలాడు. నాని స్నేహితులు నలుగురైదుగురు తెలుసు. వాళ్ళందరి ఇళ్ళకూ వెళ్ళి

అడిగాడు. అక్కడెక్కడా లేదు.

స్కూలు వదిలేవరకు వున్నాడని, వదిలేక తమతో రాలేదని ఇద్దరు పిల్లలు చెప్పారు. మొత్తానికి స్కూలు వదిలాక నాని ఎవ్వరికి కన్పించలేదు.

మధ్యాహ్నం రెండుగంటలు కావొస్తుంది. ప్రకాశం స్కూలు దగ్గరకు వెళ్ళాడు. నాని ఎక్కడికి వెళ్ళింది అక్కడే తెలియాలి అనుకున్నాడు. మళ్ళీ స్కూలు టైం కావడంవల్ల ఒక్కొక్కరే పిల్లలు వొస్తున్నారు. వాళ్ళెవ్వరూ తెలియదు ప్రకాశానికి.

అంతలోనే ఓ ముసలావిడ జీళ్ళు తెచ్చుకొని కూర్చుంది అమ్ముకోడానికి. ఆమెను చూడగానే మెరుపు లాంటి ఆలోచన వచ్చింది ప్రకాశానికి. చకచకా ఆమె దగ్గరకు నడిచాడు.

"అవ్వా! ఉదయం స్కూలు వదిలేవరకు నువ్వు ఇక్కడే వున్నావా?" అడిగాడు ఆత్రుతగా.

"అవున్నాయనా! ఏం?" అడిగిందామె.

"స్కూలు వదిలాక ఎవరైనా ఆరేళ్ళబ్బాయి ఇక్కడ తారట్లాడుతుండడం చూశావా?" అడిగాడు.

ఆమె తల అడ్డంగా వూపింది లేదన్నట్లు.

"బాగా గుర్తుతెచ్చుకో అవ్వా! ఉదయంనుంచి మా అబ్బాయి కన్పించడంలేదు. ఎర్ర చొక్కా తెల్ల నిక్కరు వేసుకున్నాడు. పసుపు రంగు సంచీ ఉంటుంది చేతిలో" వర్ణించాడు.

ఆమె ఓ నిముషం ఆలోచించి, "సరిగ్గా గుర్తులేదు నాయనా! ఎర్ర చొక్కా అనుకుంటాను, స్కూలు వదలగానే ఆ అబ్బాయి అదిగో....ఎదురుగా వున్న చెట్టు క్రింద ఓ అమ్మాయి చెరుకుముక్కలు అమ్ముతుంటే

ఆమెతో మాట్లాడుతూ కన్పించాడు. ఆ తర్వాత పిల్లలంతా వెళ్ళిపోయాక నేనూ వెళ్ళిపోతూ చూశాను. వాళ్ళిద్దరూ ఆ వీధిగుండా పోవడం.... తెల్సినవాళ్ళేమో అనుకున్నాను" అంది నెమ్మదిగా.

"ఎవరామె? ఎలా వుంటుంది? నీకు తెలుసా?" ఆతృతగా అడిగాడు ప్రకాశం.

"లేదు నాయనా! ఆమె నీరోజే చూడడం!"

ఈమధ్య పేపర్లలో చదివిందాన్నిబట్టి జరిగిందేమిటో అర్థం అయింది. కంగారులో, భయంలో ప్రకాశం గుండె వేగం హెచ్చింది. చకచక ఆ వీధిలోకి నడిచాడు.

ఆ వీధిలోగుండా వెడితే బస్టాండ్ వస్తుంది. దారి పొడుగునా పరీక్షగా చూసుకుంటూ చకచక బస్టాండు దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

బస్టాండు పెద్ద రద్దీగా లేదు. నాలుగైదు బస్సులు వున్నాయి స్టాండులో. స్టాండు లోపల, చుట్టుపక్కల చూశాడు ప్రకాశం. నాని జాడ కన్పించలేదు. ఆలోచిస్తుంటే నాని కూడ మిగతా వాళ్ళలాగ అపహరించబడ్డాడని అనుమానం కల్గింది.

నానిని తీసుకెళ్ళిన ఆ స్త్రీ ఎవ్వరు? ఆ ముఠా మనిషేనా? నానిని తీసుకొని ఇక్కడిదాకా వచ్చిందా? లేక మధ్యలో ఎక్కడైనా ఇంట్లోకి వెళ్ళిందా? ఎలా తెల్సుకోవడం? ఒకవేళ ఇక్కడికి వస్తే ఏ బస్సులో వెళ్ళింది?....

చటుక్కున ఓ ఆలోచన వచ్చింది. చకచక ఎంక్వైరీ కౌంటర్ దగ్గరకు వెళ్ళి మధ్యాహ్నం పదకొండు పన్నెండు మధ్య ఏఏ వూరి బస్సులు బయలుదేరాయో వివరాలు రాసుకున్నాడు.

ఆ మధ్య సమయంలో ఆరు బస్సులు బయలుదేరాయి. అందులో రెండు సూపర్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లు, నాలుగు ఆర్డినరీ బస్సులు. సూపర్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లు రెండూ లాంగ్ రూట్ బస్సులు. సీట్లన్నీ రిజర్వు అయిపోయాయి. వాటిల్లో స్టాపింగ్ అనుమతించరని ఎంక్వయిరీలో చెప్పారు.

ఇకపోతే నాలుగు ఆర్డినరీ బస్సులు. అందులో రెండు మద్రాసు వైపు వెళ్ళేవి. రెండు కడప వైపు వెళ్ళేవి. ఆ నాలుగు బస్సులు సాయంత్రంలోగా ఇన్ ట్రిప్పుకు ఇక్కడకు రావాలి.

ప్రకాశం చాలా సేపు ఆలోచించాక, ఎదురుగావున్న మెడికల్ స్టోర్‌లోకి వెళ్ళి, పక్కింటికి ఫోన్ చేసి, సుమతిని పిలిపించి నాని ఇంటికి వచ్చాడేమో కనుక్కొని తను ఆలస్యంగా వస్తానని, కంగారుపడవద్దని చెప్పి, అక్కడనుంచి నేరుగా పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెళ్ళి రిపోర్టు ఇచ్చి, తన అనుమానాలు వివరించి, చుట్టుపక్కల పోలీస్ స్టేషన్లకు ఈ విషయం చెప్పి, మళ్ళీ బస్టాండుకు వచ్చాడు.

సాయంత్రం నాలుగంటలు కావొస్తుంది అప్పటికి.

పదినిముషాల తేడాలో, తనకు కావలసిన బస్సుల్లో రెండు బస్సులు వచ్చాయి. ఆ రెంటిల్లో కండక్టర్లను అడిగాడు. వాళ్ళేమీ చెప్పలేకపోయారు.

మరో పావుగంట తర్వాత ఇంకో బస్సు వచ్చింది. ఆ బస్సు కండక్టర్ని అడిగాడు ప్రకాశం. అతను ఓ నిముషం ఆలోచించి, "అవును మీరు చెబుతుంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. నిజానికి గుర్తుండేవాళ్ళు కాదు. కాని పిల్లవాడికి టికెట్ దగ్గర పేచీ వచ్చింది. అందువల్ల గుర్తుంచుకున్నాను. వాళ్ళు ఆత్మకూరులో దిగిపోయారు"

చెప్పాడతను. ప్రకాశం మనసు ఆనందంతో, ఉద్వేగంతో ఎగిసి పడుతుంది.

"మళ్ళీ బస్సు ఎన్ని గంటలకు బయల్దేరుతుంది?" ఆత్రుతంగా అడిగాడు.

"ఇంకో అరగంటలో!"

అరగంట ఆరు యుగాలుగా గడిచింది ప్రకాశానికి.

బస్సు బయల్దేరింది.

ఒకటిన్నర గంట తర్వాత ఆత్మకూరులో ఆగింది బస్సు. బస్సు దిగి పిచ్చివాడిలా ఊరంతా గాలించాడు ప్రకాశం. నాని ఎక్కడా కన్పించలేదు. దాదాపు ఎనిమిది గంటల ప్రాంతంలో పోలీస్ స్టేషన్ కు వెళ్ళి వివరాలు చెప్పాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ అంతా విని, "మాకూ రెండుగంటల క్రితమే ఆ ఇన్ఫర్మేషన్ వచ్చింది. వెంటనే మా మనుషుల్ని ఊర్లోకి పంపాను. అలాంటి వాళ్ళెవరూ తారసపడలేదు" అని ఓ నిముషం ఆగి "నాదో అనుమానం—మనల్ని తప్పుదారి పట్టించడానికి ఇక్కడ దిగి, ఇంకేదైనా బస్సు వస్తే అందులో వెళ్ళిపోయిందేమో!" అన్నాడు.

ప్రకాశానికి కూడా ఆ ఆలోచన సమంజసమే అన్పించింది. చేసేదేమీ లేక మరోసారి రిక్వెస్టు చేసుకొని, తిరుగు ప్రయాణం అయ్యాడు.

ఆ రాత్రి భార్యాభర్తలిద్దరూ భోజనం చెయ్యలేదు, నిద్రపోలేదు. సుమతిని పలకరిస్తేనే ఏడ్చేలా వుంది. అందుకే ప్రకాశం మాట్లాడించలేదు.

తెల తెలవారుతుండగా సుమతే అంది. "పోలీసులతో ఈ వ్యవహారం తేలేలోగా వాళ్ళు బాబును ఏం చేస్తారో?

ఒకసారి డిటెక్టివ్ కపర్థిగారితో మాట్లాడకూడదూ!?”

ప్రకాశం తల వూపి బట్టలు మార్చుకొని బయటకు నడిచాడు.

3

“నీ పేరు?” అడిగాడతను.

“చెప్పను!”

నవ్వాడతను. “నీ పేరుతో నా కవసరంలేదు. అయినా తెల్సుకోవడం నా హాబీ. తెల్సుకోగలను కూడ!” అంటూ చకచక టెలిఫోన్ దగ్గరకు వెళ్ళి రిసీవర్ ఎత్తి, “జాన్! మన ఫ్రెండ్ కు కనెక్షన్ ఇవ్వు!” అన్నాడు.

రెండు నిమిషాల తర్వాత ఫోన్లో మాట్లాడి వచ్చి అతని కెదురుగా నిలబడ్డాడు.

“జయంత్! సి. ఐ. డి. ఇన్స్పెక్టర్ జయంత్! అవునా? అంతేకాదు. నీకో తల్లి చెల్లెలు వున్నారు. నువ్వు దరిద్రంతో మాడుతున్నా వృత్తికి కట్టుబడిన గొప్ప నిజాయితీపరుడివి. నీ సేవానిరతకి మెచ్చి రాష్ట్ర ప్రభుత్వం రెండుసార్లు రాష్ట్రపతి పతకానికిగాను నీ పేరు సూచించింది.”

“ఆపు!” అరిచాడు ఇన్స్పెక్టర్ జయంత్. “ఇవన్నీ నీ కెవరు చెప్పారు?”

నవ్వాడతను. “అది దేవ రహస్యం. ఆ విషయం అలా వుంచు. ప్రస్తుతం నీ పరిస్థితి ఏమిటో నీకు అర్థమై వుంటుందనుకుంటాను. ఆ కుర్చీలోంచి ఓ అంగుళం కూడ కదలలేవు. నిన్నెన్ని చిత్రహింసలు చేసినా బయట వాళ్ళకు ఎవ్వరికీ తెలియదు. నీ శవం కూడా ప్రపంచానికి కనిపించకుండా చేయగల స్థోమత నాకు వుంది. కాబట్టి మర్యాదగా నువ్విప్పటివరకు మా గురించి సేకరించిన

విషయాలు చెబితే, దయతలచి వదిలేస్తాను. నిజం ఎందు కంటె .... నిన్ను వదిలినా నువ్వు నష్టం చేయలేవు గనుక చెప్పు. ఆ వివరాలేమిటి?"

జయంత్ అతనివైపు ఓసారి తీక్షణంగా చూశాడు. యాభై యేళ్ళుంటాయి అతనికి. హుందాగా, అధికారం, ధన గర్వంతో మదమెక్కినవాడిలా వున్నాడు.

జయంత్ అప్పటికీ మాట్లాడలేదు.

"శ్రీలతా!" అరిచాడతను. ఆ క్షణంలో అతని మొహం క్రూరంగా మారిపోయింది.

ఓ పాతికేళ్ళ యువతి చిన్న పెట్టెతో గదిలోకి వచ్చింది. ఆమెవైపు చూచి "ఊ!" అన్నాడతను.

జయంత్ కిలాంటివి కొత్త కాదు. ఊపిరి బిగబట్టి ఆమె చేయబోయే దానికోసం యెదురుచూడసాగాడు.

బాక్స్ తెరిచి, రెండు క్లిప్పులు, బ్లెయిడు బయటకు తీసింది. రెండు బుగ్గలకు క్లిప్పులు అతికించింది. చర్మం వొరుసుకొని క్లిప్పుకు రెండువైపులా చర్మం ఎత్తుగా లేచింది. ఆ తర్వాత బ్లెయిడ్ అందుకొని పెన్సిలు చెక్కుతున్నంత నిబ్బరంగా, నిదానంగా ఉబ్బిన బుగ్గ కండలు నిలువునా కోసింది.

భయంకరమైన మూలుగు. పెదాలు, ఊపిరి, బిగబట్టి కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నాడు జయంత్. రక్తం ధారగా కారి పెదాల చివర ఉప్పగా తగిలింది. రెండో బుగ్గ మీద కూడ అలాగే చేసాక టింక్చర్ అంటించింది గాయం పైన.

పగవాడికి కూడా ఊహించకూడని నరకం అది. జయంత్ కి స్పృహ తప్పింది.

4

పోలీస్ జీపు వచ్చి రోడ్డు పక్కగా ఆగింది. ఇన్స్పెక్టర్ కాళి జీపులోంచి క్రిందకు దిగి టైం చూస్తున్నాడు. ఉదయం ఆరుగంటలు కావొస్తోంది.

ఇన్స్పెక్టర్ని చూడగానే అప్పటివరకు అక్కడ గుమిగూడిన జనం తప్పుకున్నారు. సార్జెంట్ ఎదురొచ్చి ఇన్స్పెక్టర్కు సెల్యూట్ చేసి దారి చూపించాడు.

కాళి ముందుకు నడిచాడు. ఎదురుగా ఓ శవం నేల మీద పడివుంది. శరీరమంతా గాయాలతో రక్తసిక్తమై ఉంది. పొట్టమీద నాలుగు కత్తిపోట్లు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. నేలమీద పచ్చిక రక్తంతో తడిసి గడ్డ కట్టింది.

ఆ శవం యెవరిదో చూడగానే తెల్లపోయింది. హాట్ తీసి చేత్తో పట్టుకొని ఓ క్షణం మౌనంగా నిలబడ్డాడు. అంతలోనే మరో వ్యాన్లో పోలీస్ డాక్టరు, వేలి ముద్రల నిపుణులు, ఫోటోగ్రాఫరూ దిగారు.

మామూలు తతంగం చకచక జరిగిపోయింది. శవాన్ని పోస్టుమార్టంకి తరలించాక ఇన్స్పెక్టర్ కాళి జీపెక్కాడు.

కాళికి తెలుసు ఇన్స్పెక్టర్ జయంత్ చిన్నపిల్లల అపహరణ కేసులో నిమగ్నమై వున్నాడని—అతను ఎలాంటి సహాయం అడిగినా తక్షణం అందివ్వమని కమీషనర్ దగ్గర్నుంచి ఆర్డర్స్ వచ్చాయి. కాని అంతలోనే ఈ ఘోరం. జయంత్ చాల సమర్ధుడని కాళికి తెలుసు. ఈ సంఘటనతో ప్రత్యర్ధులు ఎంతటి బలవంతులో అర్ధం అవుతోంది.

"అయామ్ డిటెక్టివ్ కపర్ధి! మీ సహాయం కావాలి!" అడిగాడు కపర్ధి.

"చెప్పండి!" అన్నాడతను కపర్ధికి కుర్చీ చూపిస్తూ.

కపర్ధి కుర్చీలో కూర్చొని అతనివైపు పరీక్షగా చూశాడు. యాభై యేళ్ళపైనే ఉంటాయి. ఎర్రగా, ఎత్తుగా వున్నాడు.

"ఇఫ్ యు డోంట్ మైండ్, మే ఐ నో యువర్ నేమ్ ప్లీజ్!" కపర్ధి అడిగాడు.

"నందనరావు. రిటైర్డు డిప్యూటీ కలెక్టర్!" చెప్పాడు.

కపర్ధి తల వూపి, "మీరీ మధ్య పేపర్లలో చదివే వుంటారు....నగరంలో పిల్లల అంతర్ధానం గురించి. ఆ విషయంలో మీ సాయం కావాలి!" అన్నాడు.

"తప్పకుండా! నేనేం చెయ్యాలో చెప్పండి!"

"ప్రస్తుతానికి మీరేమీ చేయనవసరంలేదు. కొద్దిరోజులపాటు నాలుగయిదు గంటలసేపు మీ మేడమీద గదిలో నేను ఉండగలిగేందుకు యేర్పాట్లు చేయగలరా?" అడిగాడు కపర్ధి.

"తప్పకుండా! కాని ఎందుకో తెలుసుకోవచ్చా?"

"సారీ! ప్రస్తుతం ఆ విషయం చెప్పలేను. నా అంచనా తప్పు కాకపోతే అన్ని వివరాలూ మీకు అప్పుడు చెబుతాను."

"నెవర్ మైండ్! ఏదో ఉత్సాహంకొద్దీ అడిగాను. ఓ పదినిమిషాలు కూర్చోండి. గది ఏర్పాటు చేయిస్తాను" అంటూ లోపలికి వెళ్ళాడు నందనరావు.

రెండు నిమిషాల తర్వాత కాఫీ వచ్చింది. కపర్ధి కాఫీ

త్రాగి సిగరెట్ వెలిగించాడు. పది నిమిషాల తర్వాత నందనరావు వచ్చాడు.

"ప్లీజ్ కమ్!" అన్నాడు మేడమీదకు దారి తీస్తూ.

కపరి అనుసరించాడు.

చిన్న గది అది. శుభ్రంగా కడిగి ముగ్గులు వేసి వుంది నేలమీద. గదిలో ఒక పక్కగా షెల్ఫులో పుస్తకాలు వున్నాయి. గదిలో వీధివైపు కిటికీ ఉంది.

"ఇది మా అబ్బాయి చదువుకునే గది. మీ కోసం అతన్ని వేరే గదిలోకి పంపాను!" చెప్పాడు నందనరావు.

"థాంక్స్!"

నందనరావు వెళ్ళిపోయాక, కపరి తలుపులు మూసి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి నిలబడ్డాడు. అక్కడ నుంచి వీధి స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. కిటికీ ఎదురుగా, వీధిలోనే కాన్వెంట్ స్కూల్ ఉంది.

కిటికీ తలుపులు కొద్దిగా మూసి ఆ సందులోంచి బయటకు చూస్తూ ఆలోచనలో పడ్డాడు కపరి.

ప్రకాశం తన దగ్గరకు వచ్చి సాయం కోరాక అతను చెప్పిందంతా విని, కమీషనర్‌తో మాట్లాడి ఈ పథకం రూపొందించాడు. ఎందుకంటే, ప్రకాశం చెప్పిన యువతి కోసం ఆత్మకూరు వెళ్ళి కూడా అంత ప్రయోజనం వుండక పోవచ్చు.

అంతే కాదు. ముఖ్యంగా నగరంలోని పిల్లలే మాయమవుతుండడంవల్ల వాళ్ల స్థావరం యిక్కడే వుంటుందనే అభిప్రాయం కలుగుతోంది. ఆమె కేవలం పోలీసులను తప్పుదారి పట్టించడానికే ఆత్మకూరు వెళ్ళి మళ్ళీ వెంటనే తిరిగి వచ్చివుండాలి.

అందుకే బాగా ఆలోచించి ఈ పథకం వేశాడు. తన లాగే ఓ ఇరవై మంది సి. ఐ. డి.లు ప్రతి ఎలిమెంటరీ స్కూలు, కాన్వెంటు దగ్గర ఇలాంటి ఏర్పాటు చేసుకొని గమనిస్తూ ఉంటారు. ఎవరైనా అనుమానాస్పద పరిస్థితు లలో పిల్లలతో వెళుతూ కనిపిస్తే, వెంటనే ఆ విషయం టెలిఫోన్ ద్వారా గాని, మరేవిధంగానైనా సరే స్టేషనుకు తెలియజేసి ఆ వ్యక్తిని వెంబడిస్తాడు. ఇదీ పథకం.

కపరి వాచి చూచుకున్నాడు. శుక్రవారం ఉదయం తొమ్మిది గంటలయింది. సిగరెట్ త్రాగుతూ ఓపిగ్గా నిల బడ్డాడు.

గంట .... రెండు గంటలు .... స్కూలు వదిలారు. పిల్లలు ఒక్కొక్కరుగా, జట్లు జట్లుగా ఇళ్ళకు వెళు తున్నారు. అనుమానించదగిన రీతిలో అక్కడెవరూ కని పించలేదు. పావుగంట తర్వాత అంతా వెళ్ళిపోయాక కపరి గదిలోంచి బయటకు వచ్చాడు.

నందనరావు హాల్లో కూర్చొని పేపరు చదువు తున్నాడు.

నందనరావుకు థాంక్స్ చెప్పి, మళ్ళీ రెండు గంటలకు వస్తానని చెప్పి, సెలవు తీసుకొని బయటకు వచ్చాడు కపరి.

కపరి స్టేషన్‌కు వచ్చేసరికి పదకొండున్నర అయింది. కాళీ వొక్కడే కుర్చీలో కూర్చొని ఫైలు తిరగేస్తు న్నాడు.

"జయంత్ పోస్టుమార్టం రిపోర్టు వచ్చిందా?" కపరి అడిగాడు.

కాళీ తల వూపి రిపోర్టు అందించాడు.

శవపరీక్షకు నాలుగయిదు గంటలముందు హాతుడి మరణం సంభవించి వుండవచ్చని, కడుపులో పదునైన కత్తితో పొడిచిన గాయాలు వుండడంవల్ల, హాతుడు బలిష్టుడైనా రక్తం యెక్కువగా పోవడంవల్ల, గాయాలు తగిలిన కొద్ది నిమిషాలలోనే ప్రాణం పోయి వుండవచ్చని, మరణానికి ముందు హాతుడు చిత్రహింసలకు గురైనట్లుగా ఉంది రిపోర్టులో.

కపర్థి రిపోర్టు తిరిగి ఇచ్చేస్తూ "మీ 'స్క్వాడ్'అంతా వచ్చారా?" అడిగాడు.

"ఒక్క 'రవికాంత్' తప్ప మిగతా అంతా రిపోర్టు యిచ్చి వెళ్ళారు. విశేషాలు యేమీ లేవు!" చెప్పాడు కాళి.

కపర్థి టైం చూచుకున్నాడు. పదకొండూ నలభై. ఒక్క క్షణం ఆలోచనతో కపర్థి భృకుటి ముడిపడింది.

"రవికాంత్! ఎందుకు రాలేదతను? మన ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్ ప్రకారం పదకొండుంబావు లోపల రిపోర్టు యివ్వాలి. అనుమానాస్పద పరిస్థితులలో టెలిఫోన్ చెయ్యాలి. ఈ రెండూ ఎందుకు చేయలేదతను?" ఓ క్షణం ఆగి "అతని స్పాట్ ఎక్కడ?" అడిగాడు

కాళి టేబులు సొరుగులోంచి ఓ కాగితం తీసి చదివి "గాంధీ స్టాట్యూ! ఇక్కడికి దగ్గరే! అయిదు నిమిషాల నడక" అన్నాడు.

కపర్థి లేచి నిలబడ్డాడు. "మనం ఓసారి వెంటనే అక్కడికి వెళ్ళాలి!"

"మీరేదైనా అనుమానిస్తున్నారా?" కాళి లేచి నిలబడుతూ అడిగాడు.

"అవును. నేను వాళ్ళందరికీ స్ట్రిక్టు ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్

ఇచ్చాను. రవికాంత్ అనుభవం లేనివాడు కాదు. ఏదో జరిగి ఉండాలి. అందుకే అతను రిపోర్టు యివ్వలేక పోయాడు" చకచక బయటకు నడుస్తూ చెప్పాడు కపర్ది.

ఇద్దరూ జీపులో 'గాంధీ స్టాట్యూ' దగ్గరకు వచ్చారు. అక్కడ ఓ మున్సిపల్ ఎలిమెంటరీ స్కూల్ ఉంది.

రవికాంత్ తన పరిశోధనకు ఏ యింట్లోకి వెళ్ళింది వాళ్ళకు తెలియదు. అది వాళ్ళ అనుకూలతనుబట్టి యేర్పాటు చేసుకోవాలని నిర్ణయం. కాని ఓ చిన్న గుర్తుంది.

కపర్ది, సెంటర్లో నిలబడి చుట్టూ చూశాడు. చుట్టూ ఎత్తైన బిల్డింగులు. స్కూలు గేటునుంచి రెండువైపుల దగ్గర్లో ఎత్తైన బిల్డింగులు ఉన్నాయి. మూడో వైపు రహదారి. అటువైపు అవకాశం లేదు.

కపర్ది ఒక్కో యిల్లూ పరీక్షగా చూస్తూ నడవసాగాడు. కాళి మౌనంగా అనుసరించసాగాడు. కపర్ది ఓ. యింటి ముందు ఆగి సింహద్వారం గోడను పరీక్షగా చూచి, "ఇదే మనకు కావలసిన యిల్లు. రవికాంత్ యిందులోకే వెళ్ళాడు" అన్నాడు లోపలికి దారితీస్తూ.

"ఎవరు కావాలి?" తోటమాలి కాబోలు అడిగాడు.

"మీ అయ్యగారు లోపల ఉన్నారా?" అడిగాడు కాళి.

"ఉన్నారు! వెళ్లండి!" అన్నాడు తన పనిలో నిమగ్న మౌతూ.

ఇద్దరూ లోపలికి నడిచారు. విశాలమైన హాలు. హాలు

రెండువైపుల నుంచి మేడమీదకు మెట్లు. కలర్ పెయిం టింగ్స్‌తో, ఖరీదయిన ఫర్నిచర్‌తో అధునాతనంగా అందంగా ఉంది.

హాల్లో మెట్లదగ్గర ఓ వ్యక్తి సోఫాలో కూర్చొని ఏదో పుస్తకం చదువుతున్నాడు.

"ఎవరు కావాలి?" అడిగాడతను యిద్దర్నీ చూడ గానే.

కపర్థి విష్ చేసి, "మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి!" అన్నాడు.

"రండి! కూర్చోండి!" ఆహ్వానించాడు.

ఇద్దరూ అతని కెదురుగా కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు.

"నా పేరు కపర్థి! ఈయన ఇన్‌స్పెక్టర్ కాళీ" పరిచయము చేసుకొని "మీ పేరు?" అడిగాడు.

"భయంకర్!" చెప్పాడతను.

"వెల్ మిస్టర్ భయంకర్! ఈ రోజు ఉదయం ఎనిమిది, తొమ్మిది మధ్య ఎవరైనా వచ్చి మీ యింట్లో ఆశ్రయం అడిగారా?" అడిగాడు కపర్థి.

"సారీ! మీరు చెప్పేది నాకు అర్థం కావడంలేదు. ఎవరో వచ్చి నా యింట్లో ఆశ్రయం అడగడం ఏమిటి? ఉదయం నుంచి ఇక్కడికి ఎవరూ రాలేదు" చెప్పాడు భయంకర్ గంభీరంగా.

కపర్థి మొహం బిగుసుకుంది. "ఓ.కె! మీ కేటువంటి అభ్యంతరం లేకపోతే మీ మేడమీద గది ఓసారి పరిశీ లించవచ్చా!" అన్నాడు మర్యాదగా.

"నాన్సెన్స్! ఏమిటి మీరనేది? నా ఇల్లు సెర్చ్ చేస్తారా? ఎందుకు? వారెంట్ వుందా?" ఆవేశంగా అరిచి ఓ నిమిషం తర్వాత "ఇలాంటి అర్థంలేని ప్రశ్నలతో

నా టైం వేస్టుచేయకండి! ప్లీజ్ గెటవుట్!" సౌమ్యంగా అన్నాడు.

కపరి కోపంగా కాలిని నేలకేసి కొట్టి లేచి నిలబడ్డాడు. ఇద్దరూ బైటకు వచ్చారు.

"రవికాంత్ ఏ ఇంట్లోకి వెళ్ళాడో ఎలా తెలుస్తుంది?" కాళి అడిగాడు.

"రవికాంత్ ఈ ఇంట్లోకే వెళ్ళాడు. అదిగో ఆ గోడమీద గోరుతో గీచిన X గుర్తు వుంది చూశారా? అది మాకు సంకేతం. ఇలాంటి పరిస్థితి ఏదైనా సంభవిస్తే ఎవరు ఏ ఇంట్లోకి వెళ్ళింది తెల్సుకోడానికి వీలుగా ఇలాంటి గుర్తు ఒకటి వుండాలని రవికాంత్ ప్రతిపాదించాడు. రవికాంత్ నిస్సందేహంగా ఈ ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు. భయంకర్ అబద్ధం చెబుతున్నాడు!" అన్నాడు కపరి.

"మరి ఎలా తెల్సుకోవడం. ఇల్లు వెదకాలంటే సెర్చ్ వారెంట్ కావాలి. మేజిస్ట్రేట్‌కు ఏం కారణం చెబుతాం! అదీగాక చాల టైం పడుతుందేమో!" అన్నాడు కాళి అనుమానంగా.

కపరి సిగరెట్ వెల్గించి ఓ నిమిషం ఆలోచించి, "ఓ.కె! ఆ విషయం నేను చూసుకుంటాను. నువ్వెళ్ళి జీపు దగ్గర వుండు. ఓ పావుగంటలో వస్తాను" అన్నాడు.

కాళికి అర్థం అయింది. మాట్లాడకుండా వెళ్ళి జీపు దగ్గర నిలబడ్డాడు.

కపరి సిగరెట్ విసిరేసి లోపలికి నడిచాడు.

"మీరా? మళ్ళీ ఎందుకొచ్చారు?" కోపంగా అడిగాడు భయంకర్.

కపర్థి నవ్వి "ఇప్పటికైనా నిజం చెబుతారని!" అన్నాడు.

భయంకర్ కోపంగా లేచి నిలబడి ఏదో అరవ బోయాడు. నోట మాట రాలేదు. ఎదురుగా కపర్థి చేతిలో రివాల్వర్ మెరుస్తుంది.

"ఏమిటిది?" కోపంగా అడిగాడు.

"సర్చ్ వారెంట్! మాట వినకపోతే ఇదే డెత్ వారెంట్ అవుతుంది. వెకిలి వేషాలు వెయ్యకుండా చెప్పినట్లు చెయ్యి. ఇంకా ఇంట్లో ఎవరెవరున్నారు? అందర్నీ పిలువ్!"

"ఇంకెవ్వరూ లేరు. నేనొక్కడ్నే! భార్యా పిల్లలు ఊరెళ్ళారు!" నెమ్మదిగా అన్నాడు.

కపర్థి తలుపులు మూసి, "గుడ్! మేడమీదకు పద!" ఆజ్ఞాపించాడు.

భయంకర్ మౌనంగా మేడమీద గదిలోకి దారి తీసాడు. గదిలో దుమ్ము పేరుకొని వుంది. గదిలో కిటికీ దగ్గర బూటు ముద్రలు వున్నాయి. కపర్థి పరీక్షగా చూశాడు. అక్కడ ఇంకా రెండు మూడు జతల అడుగులు గజిబిజిగా వున్నాయి.

"ఇప్పుడు చెప్పు! రవికాంత్ అనే వ్యక్తి నీ ఇంటికి వచ్చి ఈ గదిలో వుంటానని అడిగాడు. ఇక్కడ కొంతసేపు వున్నాడు కూడ. అతనెక్కడికి వెళ్ళాడు? చెప్పు!" గద్దించాడు కపర్థి.

"నిజం! నాకేమీ తెలియదు. అతనికి తెల్సు" చేత్తో చూపించాడు.

కపర్థి వెనక్కు తిరిగి చూసి మరుక్షణం అదిరిపడి తల తిప్పాడు. అతను టెర్రస్ వైపు పరుగెత్తుతున్నాడు.

"భయంకర్! ఆగు! లేదా కాల్చేస్తాను!" అరిచాడు.

భయంకర్ ఆగలేదు. వేగంగా పరుగెత్తి టెర్రస్ మీద ఎక్కి క్రిందకు దూకాడు. మరుక్షణం బ్రహ్మాండమైన ఆర్తనాదం.

కపరి పరుగెత్తుకొచ్చి క్రిందకు చూశాడు. రక్తపు మడుగులో వెల్లకిలా నడిరోడ్డులో పడివుంది శవం. ఇన్స్పెక్టర్ కాళి శవం దగ్గరకు పరుగెత్తుతున్నాడు.

కపరి చకచక క్రిందకు దిగి వచ్చాడు.

"ఏమయింది? ఎందుకితను క్రిందకు పడ్డాడు? రవికాంత్ దొరికాడా?" ఆతృతగా అడిగాడు కాళి.

కపరి పెదవు విరిచి, "రవికాంత్ ఈ ఇంట్లోనుంచే అంతర్ధానమయ్యాడు. ఆ విషయం అడుగుతుంటే నిజం చెప్పడానికి భయపడి ఇలా ప్రాణాలు తీసుకున్నాడు" నిట్టూర్చాడు.

కాళి శవంవైపొకసారి చూసి టెలిఫోన్ బూత్ వైపు నడిచాడు.

6

అతను గదిలో అసహనంగా పచార్లు చేస్తున్నాడు. అతని మొహంలో విసుగు కోపం కొట్టవచ్చినట్లు కనిపిస్తున్నాయి.

"డామిట్! ఆ కపరి గాడివల్ల మన భయంకర్ చనిపోయాడు. వాడ్నిక ప్రాణాలతో వుంచకూడదు" అంటూ వెనక్కి తిరిగి "లతా! జాగ్రత్త! ఆ కపరి కంట పడ్డావా నిన్నూ పరలోకానికి పంపిస్తాడు. నేను జానీ, డేవిడ్‌లను పంపిస్తాను. వాళ్ళు కపరిని ఏదో చేసేలోగా నువ్వు కాస్త జాగ్రత్తగా వుండు" హెచ్చరించాడు.

శ్రీలత తల వూపి బయటకు వచ్చింది. కారు డ్రైవర్

డోర్ తెరిచిపట్టుకున్నాడు. శ్రీలత కూర్చుని "అలంకార్ పోనీ" అంది.

కారు కదిలింది. పదినిమిషాల తర్వాత కారు అలంకార్ థియేటర్‌కు కొద్ది దూరంలో వీధి మలుపులో చీకట్లో ఆగింది. ఆమె క్రిందకు దిగి చకచక థియేటర్‌లోకి నడిచింది.

ఏడు గంటలు కావొస్తుంది. పౌరాణిక సినిమా, అందులోనూ పెద్దది కావడంవల్ల మొదటి ఆట అప్పుడే మొదలుపెట్టారు. శ్రీలత ఓ పక్కగా నిలబడి అందర్నీ గమనిస్తుంది.

టిక్కెట్లు అయిపోయినట్లున్నాయి. కొందరు వెనక్కి తిరిగి పోతున్నారు.

పదేళ్ళ కుర్రాడు వెనక్కి తిరిగిపోతూ కన్పించాడు.

"బాబూ!" పిలిచింది నెమ్మదిగా.

ఆ కుర్రాడు దగ్గరకు వచ్చాడు.

"నాకో టిక్కెట్టు తెచ్చిపెడతావా?" అడిగింది డబ్బులు తీస్తూ.

"లేవు. అన్నీ అయిపోయాయి!" చెప్పాడు కుర్రాడు.

శ్రీలత నిట్టూర్చి "పక్క హాలులో ఏ సినిమా?" అడిగింది.

"దొంగలకు దొంగ."

"నీకూ టిక్కెట్టు దొరకలేదుగా! అక్కడికే వెళుతున్నావా?"

తల వూపాడు కుర్రాడు.

"అయితే రా! నేనూ ఆ సినిమాకే వెళుతున్నాను. నా కారులో వెళదాం! ఇప్పటికే టైం అయిపోయింది" గబగబా నడుస్తూ అంది.

కారులో వెళ్దాం అనేసరికి కుర్రాడికి సరదా వేసింది. ఆనందంగా ఆమెను అనుసరించాడు. అంతలో వినిపించింది "శ్రీలతా!" అని.

ఆమె ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగింది. అది ఆమె ఊహించుకోలేదు. కొద్ది దూరంలో ఓ యువతి వస్తూ కన్పించింది. ఆ సమయంలో ఎవరో తెల్సినవాళ్ళు కన్పించడం ఆమెకి భయం కల్గించింది. మాట్లాడకుండా చకచక కారు దగ్గరకు నడిచింది.

ఆ యువతి కారు దగ్గరకు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది. అప్పటికే ఆమె కుర్రాడితో కారులో కూర్చుంది.

"శ్రీలతా! రాంజీ కంపెనీలో నీకా ఉద్యోగం వచ్చిందా?" ఆతృతగా తల లోపలికి పెట్టి అడుగుతూ, పక్కనే వున్న కుర్రాడ్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయి, "నువ్వా! నారాయణా!" అంది ఆశ్చర్యంగా.

శ్రీలత ఆలోచించలేదు. హఠాత్తుగా బ్యాగ్ లోంచి రివాల్వర్ తీసి కాల్చింది. దానికి సైలెన్సర్ ఉండడంవల్ల పెద్దగా శబ్దంకాలేదు.

పెద్ద కేకతో వెనక్కి పడిపోయిందా అమ్మాయి. కారు వేగంగా ముందుకు కదిలింది.

అప్పుడే అటుగా వెళ్తున్న కుర్రాడు అరుపు వినిపించి అక్కడికి వచ్చాడు. మసక చీకట్లో ఓ యువతి కొన వూపిరితో మూల్గుతుంది.

"ఏమండీ! ఎవరు మీరు? ఏమైంది!" ఆతృతగా అడిగాడు.

"శ్రీలత....నారాయణ!" చిన్నగా చెప్పింది అంతే! ఆ తర్వాత మాట్లాడలేదు. తల వాల్చేసింది.

ఆ కుర్రాడు భయంతో లేచి నిలబడ్డాడు. చేతుల

కంటిన రక్తం జిగటగా తగిలింది. చేతులవైపు వోకసారి చూసుకొని, చకచక టెలిఫోన్ బూత్ వైపు నడిచాడు.

7

"మా అబ్బాయి విషయం ఏమీ తెలియలేదా?" ప్రకాశం అడిగాడు కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

కపర్ధి పెదిమ విరిచి "లేదు. అదే ప్రయత్నం మీద వున్నాం. ఇంతవరకు ఎలాంటి ఆచూకీ దొరకలేదు" చెప్పాడు.

"ఇందులో విదేశీయుల హస్తం వుందేమో?" భయంగా అడిగాడు. అందుకు కారణం వుంది. ఇది విదేశీయుల పనే అయితే ఈ పాటికి పిల్లలందర్నీ విదేశాలకు పంపి వుంటారని ప్రకాశం భయం.

కపర్ధి నవ్వి "పేపర్లలో వాళ్ళు వీళ్ళు చెప్పే మాటలు విని కంగారు పడకండి! ప్రస్తుత పరిస్థితుల మీదనుంచి మన దృష్టి మళ్ళించడానికి ఎంతో మంది ఇలాంటి మాటలు చెప్పడం అలవాటయిపోయింది. స్వదేశీయులకు ధనాశ స్వార్థం లేకపోతే కదా విదేశీయులకు ప్రమేయం వచ్చేది!" అన్నాడు.

ప్రకాశం నిట్టూర్చి "మీమీద కొండంత ఆశ పెట్టుకున్నాను!" నెమ్మదిగా.

"నేనూ మనిషినే! నేను చేయగల్గింది శక్తివంచన లేకుండా చేస్తాను. ఆపైన ధర్మం మనవైపు వుంది. ధర్మానికి, న్యాయానికి ఎప్పుడూ అపజయం కలగదు" ధైర్యం చెప్పాడు కపర్ధి.

ప్రకాశం ఏదో మాట్లాడబోయాడు. టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

కపర్ధి రిసీవర్ అందుకొని రెండు నిముషాలపాటు

అవతలివైపునుంచి మాటల్ని విని రిసీవర్ పెట్టేసి లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఏదైనా విశేషం తెల్సిందా?" ఆతృతగా అడిగాడు ప్రకాశం.

"లేదు. శవం మాత్రం దొరికింది. అయినా నిరుత్సాహపడకూడదు. ఒక్కోసారి శవాలు కూడ దారి చూపిస్తాయ్!" బయటకు నడుస్తూ అన్నాడు.

ప్రకాశం, కపర్థి దగ్గర సెలవు తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

పావు గంట తర్వాత అలంకార్ థియేటర్ దగ్గర కారాపి క్రిందకు దిగాడు కపర్థి. ఇన్‌స్పెక్టర్ కాళి ఎదురొచ్చి, "మా కార్యక్రమాలన్నీ పూర్తయ్యాయి. మీకోసమే ఎదురుచూస్తున్నాం" చెప్పాడు.

కపర్థి కారు దిగి శవం దగ్గరకు నడిచాడు.

సెర్చిలైట్ల కాంతిలో భయంకరంగా వుంది శవం. ఛాతీ మీద గాయాలతో కారిన రక్తం క్రింద గడ్డ కట్టింది.

"ఎవరీమె?" అడిగాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ పెదిమ విరిచి "తెలియదు. ఇంతవరకూ యెవ్వరూ శవాన్ని గుర్తుపట్టలేదు. ఇక ఈ రాత్రికి లాభం లేదు. ఉదయం పేపర్లలో ప్రకటన వేయించాలి" అని ఓ కుర్రాడివైపు చూపిస్తూ "ఇతని పేరు రమేష్! ఇతనే మాకు ఇన్ఫర్మేషన్ ఇచ్చింది!" చెప్పాడు.

కపర్థి అతనివైపు తిరిగి, "అసలు జరిగిందేమిటో విపులంగా చెప్పండి" అన్నాడు.

రమేష్ అంతా చెప్పి, "ఎవరు మీరు?" అని అడిగితే, "శ్రీలత.... నారాయణ" అని చెప్పి తల వాల్చేసింది అన్నాడు.

"అంటే ఆమె పేరు శ్రీలత అయివుంటుందని, ఆమెను హత్య చేసినతను 'నారాయణ' అయివుంటాడని అనుకోవచ్చు!" అన్నాడు కాళి.

కపర్ధి తల ఊపి, "మీరు స్టేషన్ కు వెళ్ళగానే అన్ని టౌన్ స్టేషన్స్ కు ఫోన్ చేసి, వాళ్ళ అమ్మాయి కనిపించడం లేదని ఎవరైనా కంప్లెయింట్ ఇచ్చారేమో తెల్సుకోండి! అందువల్ల ఈమె వివరాలు మరింత త్వరగా తెలిసే అవకాశం ఉంది" అన్నాడు ముందుకు నడుస్తూ.

ఇన్ స్పెక్టర్ కాళి సిబ్బందికి సైగ చేశాడు. శవాన్ని పోస్టుమార్టంకి తరలించసాగారు.

8

"ఇంత దారుణం ఎలా జరిగిందో నాకు అర్థంకావడం లేదు ఇన్ స్పెక్టర్! నిన్న సాయంత్రం స్నేహితురాలి ఇంటికి వెళ్ళి వస్తానని వెళ్ళింది. కాని వాళ్ళింటికి వెళ్ళనే లేదట. ఉదయం ఆరు దాటినా రాకపోయేసరికి కంగారు పడి పోలీసు రిపోర్టు యివ్వడానికి వెళ్తే వాళ్ళు యిక్కడికి పంపారు....ఉదయానే యింత ఘోరం చూడవలసి వస్తుందని, నిన్న సాయంత్రం నవ్వుతూ వెళ్ళిన నా బిడ్డ తెల్లవారేసరికి ఇలా అవుతుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు!" దుఃఖంతో అతని కంఠం రుద్ధమయింది.

ఇన్ స్పెక్టర్ కాళి రెండు నిమిషాలు మాట్లాడలేదు. అతను కాస్త కుదుటపడేవరకు మౌనంగా ఉండి అడిగాడు "మీ అమ్మాయి పేరు 'సునంద' అని చెప్పారు కదా! మరి శ్రీలత ఎవరు?"

అతను తల ఊపి, "నాకు తెలియదు! నాకు తెల్సినంత వరకు ఆ పేరుగల స్నేహితురాలు కూడ మా అమ్మాయికి లేదు!" అన్నాడు.

అంతలోనే కపర్ది చక చక లోపలికి వచ్చాడు.

"ఈయన డిటెక్టివ్ కపర్ది!"

"ఈయన నారాయణరావు. రాత్రి మనం చూచిన శవం వీళ్ల అమ్మాయి సునందది" పరిచయం చేశాడు శాలి.

"మీ అమ్మాయి పేరు సునందా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు కపర్ది.

నారాయణరావు తల వూపాడు.

"శ్రీలతను గురించి అడిగాను. ఆమె ఎవరో తెలియదట" శాలి చెప్పాడు.

కపర్ది తల ఊపి, "నారాయణ! నారాయణ ఎవరు?" అడిగాడు.

నారాయణరావు ఆశ్చర్యపోయి, "నా పేరు నారాయణరావు. మరి ఇంక నారాయణ ఎవరు?" ఓ నిమిషం ఆలోచించి "అవును. మా యింటి పక్కనే గోవిందరావని ఉంటున్నాడు. వాళ్లబ్బాయి పేరు కూడ నారాయణ. ఏం?" అడిగాడు.

కపర్ది లేచి "పదండి. అతనితో మాట్లాడుదాం!" అన్నాడు.

ముగ్గురూ జీపులో గోవిందరావు యింటి ముందు దిగారు.

నారాయణరావు తూలుతున్నవాడిలా వడివడిగా తన యింట్లోకి నడిచాడు.

కపర్ది వారించలేదు.

ఓ నిమిషం తర్వాత నారాయణరావు ఇంట్లోంచి పెద్దగా ఏడుపులు వినిపించాయి.

ఇద్దరూ చిన్నగా నిట్టూర్చి గోవిందరావు ఇంట్లోకి

నడిచారు.

నలభై ఏళ్ళ వ్యక్తి ఎదురొచ్చి, "ఇన్‌స్పెక్టర్ గారా! రండి! రండి! యేం జరిగింది?" ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

"మీ అబ్బాయి పేరు నారాయణా?" కపర్థి అడిగాడు.

"అవును! ఏం? వాడేదయినా తప్పు పని చేశాడా?" కంగారుగా అడిగాడు.

"ఓసారి అతన్ని పిలవండి!" శాలి అన్నాడు.

గోవిందరావు ఆశ్చర్యపోయి "వాడా! వాడింకా ఇంటికి రాలేదు. నేను వాడికోసం ఆదుర్దాపడుతుంటే మీరు వచ్చారు. మిమ్మల్ని చూచి, వాడేదైనా తప్పుడు పని చేస్తే జైల్లో పెట్టారేమో అని భయపడుతున్నాను" అన్నాడు.

శాలి ఆశ్చర్యపోయి "మీ అబ్బాయి ఎప్పటినుంచి కనిపించడంలేదు?" అడిగాడు.

"నిన్న సాయంత్రం సినిమాకు వెళతానని వెళ్ళాడు. ఇంతవరకూ రాలేదు. వాడికి కాస్త చెడు సావాసాలు ఎక్కువ. అందుకే మిమ్మల్ని చూచి ఆశ్చర్యపోయాను. ఇంతకీ అసలు ఏం జరిగింది?" ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

"అదే ఇప్పుడు తెలుసుకోవాలి!" అన్నాడు కపర్థి లేచి నిలబడుతూ.

"అంటే?"

శాలి జరిగిందంతా వివరించాడు.

గోవిందరావు దంపతులు ఏడుపు లంకించుకున్నారు.

ఇద్దరూ వాళ్ళకు ధైర్యం చెప్పి బయటకు వచ్చి నారాయణరావు ఇంటివైపు నడిచారు.

అప్పటికే చుట్టుపక్కలవాళ్ళు చాలమంది మూగారు. నారాయణరావు దంపతుల దుఃఖం అప శక్యం కావడం లేదు. చెట్టంత కూతురు దారుణంగా మరణిస్తే ఆ తల్లి తండ్రుల దుఃఖం ఎవరాపగలరు?

చాలా సేపు యిద్దరూ మౌనంగా వుండిపోయారు. ముందుగా నారాయణరావే తేరుకున్నాడు. ఇద్దరికి కుర్చీలు చూపించి "కూర్చోండి!" అన్నాడు భారంగా.

"మిమ్మల్నీ పరిస్థితులలో ప్రశ్నించడం భావ్యం కాదు. కాని మీ అమ్మాయిని అంత దారుణంతా హత్య చేసిన హంతకులను పట్టుకోవాలంటే మీరు సహకరించక తప్పదు. అంతేకాదు. గోవిందరావుగారి అబ్బాయి కూడా అపహరించబడ్డాడని అనుమానంగా వుంది. అంటే యీ మధ్య జరుగుతున్న పిల్లల అపహరణకు—మీ అమ్మాయి హత్యకు యేదో సంబంధం వుండి వుండాలనిపిస్తోంది. దయచేసి, మీ అబ్బాయిని ఓసారి పిలవండి!" అన్నాడు కపరి.

నారాయణరావు మాట్లాడకుండా లోపలికి వెళ్ళి కొడుకును వెంటబెట్టుకొచ్చాడు. పదిహేడు సంవత్సరా లుంటాయి ఆ అబ్బాయికి. బాగా ఏడ్చి ఏడ్చి మొహం ఉబ్బిపోయింది.

"అలా కూర్చో!" అని "నీ పేరేమిటి?" అడిగాడు కపరి.

"శేఖరం!" చెప్పాడా కుర్రాడు.

"మీ అక్కయ్య స్నేహితురాళ్ళెందరూ నీకు తెలుసా?"

"ఎంతమంది ఉన్నారో తెలియదు. ఏడెనిమిదిమంది మాత్రం తెలుసు!" చెప్పాడు శేఖరం.

"శ్రీలత అనే స్నేహితురాలు గురించి మీ అక్కయ్య చెప్పగా ఎప్పుడైనా విన్నావా?"

"శ్రీలతా?....అలాంటి పేరు నేను యింతకు ముందు వినలేదు. మా అక్కయ్యకు శ్రీలత అనే స్నేహితురాలు లేదనుకొంటాను!"

"బాగా గుర్తు తెచ్చుకో!"

శేఖరం చాలాసేపు ఆలోచించి, "లేదు! నాకు గుర్తున్నంతవరకూ ఆ పేరు వినడం యిదే మొదలు!" అన్నాడు.

కపర్ది తల ఊపి, "మీ అక్కయ్య....నారాయణ కలిసే వెళ్ళారా?"

"లేదు. మా అక్కయ్య సాయంత్రం అయిదుగంట లప్పుడు వెళ్ళింది. ఆరుగంటల దాటాక సినిమాకు వెళతా నని వెళ్ళాడు!" అన్నాడు శేఖరం.

"నారాయణ కెన్నేళ్ళు?"

"పదేళ్ళు!" చెప్పాడు శేఖరం.

కపర్ది ఇంకేం అడగలేదు. నారాయణరావు దంపతు లకు ధైర్యం చెప్పి బయటకు వచ్చారు.

జీపు దగ్గరకు వచ్చాక జ్ఞాపకం వచ్చింది కపర్దికి. వెంటనే శేఖరాన్ని పిలిచి, సునంద స్నేహితురాళ్ళ పేర్లు, వాళ్ల అడ్రస్సులు వ్రాయించి తీసుకున్నాడు.

"ఇప్పుడెక్కడికి?" కాళి అడిగాడు.

"స్టేషన్ కు!" కపర్ది జీపెక్కాడు.

9

"మీరు చెప్పినట్లే మా మనుషుల్ని పంపించి సునంద స్నేహితురాళ్ళందరి దగ్గర శ్రీలత గురించి ఎంక్వైరీ చేయించాను. సునందకు అలాంటి పేరు గల స్నేహితు

రాశ్వైర్వరూ లేరని తేలింది!" చెప్పాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ కాళి.

కపర్ది తల వూపి, "మనం పొరపడ్డామేమో! సునందకు శ్రీలత స్నేహితురాలు కాకపోవచ్చు. కాస్త ముఖ పరిచయం వున్న మనిషి కావచ్చు. లేదా శ్రీలత కూడా నారాయణలాగా అపహరించబడ్డ అమ్మాయి కావచ్చు!" అన్నాడు.

"కాని నిన్నటి నుంచి అలాంటి రిపోర్టు మా కేమీ అందలేదు" పాలోచనగా అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"సునంద యేదైనా ఉద్యోగం చేస్తుందేమో?" హఠాత్తుగా అడిగాడు కపర్ది.

"ఎందుకు?"

"ఉద్యోగరీత్యా శ్రీలత సునందకు పరిచయం అయి వుండవచ్చు కదా? ఆ విషయం ముందు తెలుసుకో! ఎందుకంటే, శ్రీలత సునందకు ముఖ పరిచయం వున్న మనిషైతే, ఉద్యోగరీత్యా పరిచయమో, లేక ఎక్కడైనా షాపింగులోనో, ఎగ్జిబిషన్‌లోనో పరిచయం అయి వుండవచ్చు. ఏమంటావ్?" అడిగాడు కపర్ది.

కాళి తల ఊపి, టెలిఫోన్ డైరెక్టరీ తీసి, గోవిందరావు నెంబరు తెల్సుకొని, ఫోన్ చేసి, నారాయణరావును పిలిపించమని చెప్పాడు.

రెండు నిమిషాల తర్వాత నారాయణరావు స్వరం వినిపించింది అవతలినుంచి.

"హల్లో! నారాయణరావుగారా! నేను ఇన్‌స్పెక్టర్ కాళిని మాట్లాడుతున్నాను. మీ అమ్మాయి ఏదయినా ఉద్యోగం చేస్తూ ఉందేదా?" అడిగాడు.

"ఉద్యోగమా? అలాంటిదేం లేదు! అసలు మా

అమ్మాయి ఉద్యోగం చేయడం నా కిష్టం లేదు. బి. ఏ. పూర్తిచేసింది కదా! త్వరలోనే పెళ్ళి చేద్దాం అనుకున్నాను. కాని ఈమధ్య నేను క్యాంపు వెళ్ళినప్పుడు నాకు తెలియకుండా ఏదో ఇంటర్వ్యూకు వెళ్ళివచ్చిందట. నాకు తెలిసి చీవాట్లు పెట్టాను. అప్పటినుంచి ఆ ప్రయత్నం మానుకుంది!" నారాయణరావు చెప్పాడు.

కాళి మౌత్ పీస్ చేత్తో మూసి ఆ విషయం కపర్ధికి చెప్పాడు. కపర్ధి ఆసక్తిగా ముందుకు వంగి, "ఆమె ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళిన కంపెనీ ఏదో అడుగు!" అన్నాడు.

కాళి అడిగాడు.

"సారీ! ఆ కంపెనీ పేరు నాకు తెలియదు. మా శేఖరానికి తెలిసి వుండవచ్చు. అడిగి చెబుతాను" అన్నాడు.

రెండు నిముషాల తర్వాత నారాయణరావు చెప్పాడు 'రాంజీ కంపెనీ' అట అని.

కాళి థాంక్స్ చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

10

"పసిపిల్లల అపహరణ కేసులో పోలీసులు ఏమీ చెయ్యలేకపోతున్నారని పత్రికలు దుమ్మెత్తి పోస్తున్నాయి!" చెప్పాడు ఇన్ స్పెక్టర్ కాళి.

"మంచిదే! పత్రికలు ప్రజలకు ప్రతిబింబాలు. అవి దుమ్మెత్తిపోస్తేగాని యెవ్వరూ సమర్ధవంతంగా, నిజాయితీగా పని చెయ్యలేరు. అవి దుమ్మెత్తి పోస్తున్నాయని కోపగించుకుంటే అది మన అసమర్ధతను, అవివేకాన్ని చాటుతుంది" కపర్ధి అన్నాడు.

"కమీషనర్ దగ్గర్నుంచి వార్నింగ్ వచ్చింది!"

"అవన్నీ పట్టించుకోకూడదు. చిత్తశుద్ధిలో పని చెయ్య

డమే మన లక్ష్యం. పద! రాంజీ కంపెనీకి వెళ్ళివద్దాం!” అన్నాడు కపర్థి లేస్తూ.

పావుగంట తర్వాత రాంజీ కంపెనీలోని అడుగు పెట్టారిద్దరూ. మేనేజర్ యిద్దర్నీ సాదరంగా ఆహ్వానించాడు.

“ఒక కేసు విషయంలో మీ సహాయం కావాలి!” చెప్పాడు కపర్థి.

“చెప్పండి!”

“ఈ మధ్య మీరు ఉద్యోగాలకు ఇంటర్వ్యూ నిర్వహించారా?”

మేనేజర్ తలవూపి, “దాదాపు రెండు నెలల క్రితం! ఏం?”

“ఆ ఇంటర్వ్యూకు వచ్చిన వాళ్ళందరి పేర్లూ మీ దగ్గర ఉన్నాయా?”

మేనేజర్ తల ఊపి “సారీ! ఆ ఉద్యోగం మా మేనేజింగ్ డైరెక్టర్ గారి మేనల్లుడికి యిచ్చేసాం!” అన్నాడు.

“అందులో విశేషం యేమీ లేదు. మామూలుగా జరిగేదే! కాని మేము వచ్చింది ఆ ఉద్యోగం గురించి కాదు. ఆ ఇంటర్వ్యూకు వచ్చిన వాళ్ళ పేర్లు కావాలి!” అన్నాడు కపర్థి.

“అలాగా! ఇప్పుడే తెప్పిస్తాను” అని ప్యూన్‌ను పిలిచి చెప్పాడు. కాస్సేపటి తర్వాత ఓ వ్యక్తి ఫైలు తెచ్చి అందించాడు. మేనేజర్ ఫైల్లో ఓ కాగితం తీసి, “ఇదే ఆ లిస్టు! అందులో వాళ్ళ అడ్రసులు కూడా ఉన్నాయి!” అన్నాడు.

కపర్థి చకచక పేర్లు చదవసాగాడు.

........'శ్రీలత' అ పేరు చదవగానే కపర్థి కళ్ళు మెరిసాయి. సునందది పదో నెంబరు. శ్రీలత అడ్రస్సు కాగితంమీద వ్రాసుకొని, మేనేజర్‌కు థాంక్స్ చెప్పి ఇద్దరూ బయటకు వచ్చారు.

"శ్రీలత అడ్రస్సు దొరికిందిగా. వెంటనే అరెస్టు చేసి బెదిరిస్తే నిజం కక్కదూ?" కాళి అన్నాడు.

"వద్దు! అలా చేస్తే అసలు వ్యక్తి దొరకడు. అదీగాక శ్రీలత అసలు ఆ ముఠాలో మనిషో కాదో తెలియదు. ఒకవేళ ఆ ముఠాలో వ్యక్తి అయినా బెదిరిస్తే నిజం చెప్పదు. భయంకర్ లాగే ఆత్మహత్య చేసుకుంటుంది. అది వాళ్లకు మొదటగా ఇచ్చే తర్ఫీదు. శ్రీలతను జాగ్రత్తగా కనిపెట్టి అసలు స్థావరం తెలుసుకోవాలి! పద వెళదాం!"

11

శ్రీలత యింటికి కొద్ది దూరంలో వీధి మలుపు దగ్గర ఒక ఆటో ఆగి వుంది. ఖాకీ డ్రస్సులో వున్న కపర్థి అందులో కూర్చొని సిగరెట్ తాగుతూ శ్రీలత ఇంటి వైపు చూస్తున్నాడు.

ఓ మాదిరి పెంకుటిల్లు. చుట్టూ ప్రహరీ. కొయ్య గేటు.

గంట.... రెండు గంటలు.... నెమ్మదిగా చీకటి పడుతోంది.

శ్రీలత యింట్లో వుందో, లేదో తెలియదు. మరీ చొరవ తీసుకొని యింట్లో కెళ్ళి ఉందో లేదో తెలుసుకొనేంత రిస్కు తీసుకోదల్చుకోలేదు. తన సహానానికి, ఓపికకు ఇది పరీక్ష.

శ్రీలత యింట్లో లైట్లు వెలిగాయి. యెవరో ఉన్నారు.

ఏడు గంటలు దాటాక ఓ అయిడియా వచ్చింది. చక చక దగ్గర్లో వున్న టెలిఫోన్ బూత్ దగ్గరకు వెళ్ళి ఇన్‌స్పెక్టర్ కాళికి చేయవలసింది చెప్పి వచ్చి, ఆటోలో కూర్చున్నాడు.

పావుగంట తర్వాత దూరంగా పోలీస్ సైరన్ విని పించింది. వెనుక పెట్రోల్ వ్యాన్‌లో హెచ్చరిక చేస్తు న్నారు.

"పురజనులందరికీ హెచ్చరిక. కొద్ది రోజులుగా నగ రంలో పసిపిల్లలను అపహరించే ముఠా గురించి పోలీసులు కొంత సమాచారం తెల్సుకోగలిగారు. డిటెక్టివ్ కపర్థి రేపు సాయంత్రంలోగా ఆ ముఠాను పట్టివ్వగలనని పోలీసులకు హామీ యిచ్చారు. కాబట్టి ప్రజలంతా రేపు సాయంత్రంవరకూ జాగ్రత్తగా ఉండాలని, పసిపిల్లల్ని ఒంటరిగా యెక్కడికీ పంప వద్దని పోలీసు హెచ్చ రిక........"

వ్యాన్ దాటి వెళ్లిపోయింది. కపర్థి నరాలు టెన్షన్‌లో బిగుసుకున్నాయి.

అయిదు....పది....పదిహేను నిముషాలు. శ్రీలత ఇంటి వరండాలో లైటు ఆరిపోయింది. కపర్థి సిగరెట్ విసి రేసాడు.

పాతికేళ్ళ యువతి బయటకు వచ్చి వీధి గేటు మూసి చక చక ముందుకు నడవసాగింది. ఆమె శ్రీలత అయి వుండాలనుకొన్నాడు. ఆటో శబ్దం విన్పించనంత దూరం పోనిచ్చి నెమ్మదిగా ఆటో స్టార్టు చేశాడు.

శ్రీలత బస్సులోనో, టాక్సీలోనో వెళితే?....అందుకే

ఏదైనా వాహనం అవుసరం అని కాళికి చెప్పి ఓ ఆటో తెప్పించుకొన్నాడు.

శ్రీలత బస్‌స్టాప్‌లో నిలబడి బస్సు రాగానే యెక్కింది. కపర్ధి ఆటోను బస్సువెనకే పోనివ్వసాగాడు. రెండు మూడు చోట్ల బస్సు ఆగి కదిలింది. కపర్ధి కళ్ళు చిట్లించుకొని మరీ చూస్తున్నాడు ఎక్కడైనా శ్రీలత దిగుతుందేమోనని.

మున్సిపల్ స్టేడియం దగ్గర బస్సు ఆగింది.

శ్రీలత బస్సు దిగి, ఓ రెండు నిమిషాలు అక్కడే నిలబడి చకచక ఎదురుగా వున్న వీధిలో నడిచింది. కపర్ధి ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆ వీధిలోగుండా వెళితే కాస్త ముందుగా ఇదే రోడ్డులోకి కలుస్తుంది. ఆటో అక్కడే వదలి చక చక ముందుకు నడచి, ఆ వీధి కలిసే చోట కొద్ది దూరంలో ఆగాడు. కపర్ధి ఊహ తప్పలేదు.

శ్రీలత రోడ్డుమీదకు వచ్చింది.ఇప్పుడు మామూలుగా నడుస్తోంది. పావుగంట తర్వాత ఓ పెద్ద భవంతిలోకి వెళ్ళింది. కపర్ధికి ఆ మేడ యెవరిదో తెలుసు. కాస్సేపు అక్కడే నిలబడి, శ్రీలత ఇక రాదని నిర్ణయించుకొని వెనక్కి తిరిగాడు. కపర్ధి మొహం కోపంతో జేవురించి ఉంది.

12

"హరిశ్చంద్రరావా? ఇంపాసిబుల్! మీరు చెప్పేది నేను నమ్మను!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ కాళి, కపర్ధి చెప్పింది విన్నాక.

కపర్ధి నవ్వి, "నిజమే! నేనూ నమ్మలేకపోతున్నాను. కాని శ్రీలత మన హెచ్చరిక విన్నాక నేరుగా, హరిశ్చంద్రరావు యింటికి వెళ్ళవలసిన అవసరం ఏమిటి?"

అడిగాడు.

"ఏమో! ఇంకేదైనా కారణం వుండవచ్చు. కాని హరిశ్చంద్రరావుకు ఈ నేరాలతో సంబంధం వుందంటే నమ్మలేను. కోటీశ్వరుడు, పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్ అయివుండీ, ప్రభుత్వంలో గొప్ప పలుకుబడి కలిగిన వ్యక్తి ఇంత నీచానికి దిగజారుతాడని, ఇంత ఘోరం చేస్తాడని నేను ఊహించలేకపోతున్నాను" కాళి అన్నాడు.

"చూద్దాం! అతనిమీద నేరం ఇంకా నిర్ధారణ కాలేదుగా! ముందు ఆ విషయం తేల్చుకోవాలి!" అన్నాడు కపర్ధి లేస్తూ.

అప్పటికి రాత్రి పదిగంటలు దాటింది.

నేరుగా యింటికి వెళ్ళి భోజనం చేసి, అద్దం ముందు కూర్చుని చకచక రూపం మార్చుకున్నాడు. పావుగంట తర్వాత లేచి, రివాల్వర్ పాకెట్‌లో వుంచుకొని, బయటకు వచ్చి కారెక్కాడు.

హరిశ్చంద్రరావు ఇంటికి కొద్ది దూరంలో కారాపి, దిగి ముందుకు నడిచాడు. మేడమీద గదిలో లైట్లు వెల్గుతున్నాయి. క్రింద వరండాలో దీపం వెల్గుతుంది. మిగతా గదులు చీకటిగా వున్నాయి.

ఇంటి వెనకవైపుకు వెళ్ళి, ఎవ్వరూ చూడడంలేదని నిశ్చయించుకున్నాక అతికష్టంమీద ప్రహరీ దాటి లోపలికి వచ్చాడు.

ఇంటి చుట్టూ విశాలమైన ఖాళీస్థలం. ఇంటిముందు పూలమొక్కలు వున్నాయి. వెనకవైపు ఔట్ హౌస్ కట్టి వుంది. ఔట్ హౌస్‌లో దీపం వెల్గుతుంది.

కపర్ధి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి తొంగి చూశాడు. లోపల ఎవ్వరూ లేరు. తలుపు వేసివుంది. ఓ నిముషం అటూ

ఇటూ చూసి సీటిగొట్టం పట్టుకొని పైకి పాకాడు. మేడ మీద ఆ గదిలో లైటు వెల్గడంలేదు. కిటికి అంచు పట్టుకొని లోపలికి దూకాడు.

హఠాత్తుగా లైటు వెల్గింది. ఎదురుగా వున్న వ్యక్తి చేతిలో రివాల్వర్ మెరుస్తుంది. అతనెవరో కపరికి తెల్సు. హరిశ్చంద్రరావు.

"వెల్ కం కపరీ! వెల్ కం!" వెటకారంగా నవ్వుతూ ఆహ్వానించాడు.

కపరి ఆశ్చర్యపోయాడు. ఇన్ స్పెక్టర్ శాలి కూడ కనుక్కో-లేనంతగా రూపం మార్చుకున్నాడు. అయినా హరిశ్చంద్రరావు కనిపెట్టేసాడు. ఎలా?

కపరి ఆలోచన పసికట్టినట్లుగా నవ్వి, "నువ్వు వస్తావని ఊహించాను. అందుకే సాయంత్రం నుంచి నా మనుషుల్ని నియమించా నిక్కడ. నువ్వు కారు దూరంగా ఆపి రావడం, వెనకవైపు గోడదూకడం అంతా బైనాక్యులర్స్ లో చూచి, నాకు చెప్పారు. నీకు స్వాగతం చెప్పడానికే ఇలా వచ్చాను. ఏమిటి విశేషం?" హరిశ్చంద్రరావు గొంతు కఠినంగా మారింది.

కపరి కూడ నవ్వి, "నేను వస్తానని ఊహించినవాడివి నేను ఎందుకు వచ్చానో ఊహించలేవా? నా చేత చెప్పించడం ఎందుకు?" అన్నాడు.

హరిశ్చంద్రరావు పళ్ళు కొరికాడు. "నాకు తెల్సు, నువ్విలాంటి మొండిఘటానివని! నిన్ను ఇక్కడే సమాధి చేసినా అడిగేవాళ్ళు లేరు. అసలిదంతా ఆ శ్రీలతవల్ల వచ్చింది. నీ హెచ్చరికకు అనవసరంగా కంగారుపడిపోయి ఇక్కడకు వచ్చింది. నగరంలో ఇంకెక్కడా చెయ్యని హెచ్చరిక శ్రీలత ఇంటిముందే చేసారని శ్రీలతను

ట్రాప్ చెయ్యడానికే ఈ ప్లాను వేశారని ఊహించాను. ఇంత చేశాక శ్రీలతను అనుసరించి నా ఇల్లు తెల్సుకొని వుంటావని ఊహించాను. కాని, నువ్వింత చేసినా ఏమి సాధించగలవ్? నీ శవం కూడ బయటకుపోకుండా చేయగల స్థోమత వుంది నాకు! అర్థమైందా?" కఠినంగా అన్నాడు.

"నాకు తెల్సు. నీ అంతటివాడి ఇంటికి వచ్చేముందు నేనెలాంటి జాగ్రత్తలు తీసుకొని వుంటానో కూడ ఊహించగలగాలి! శ్రీలతను వెంటాడడం మొదలు ప్రతి విషయమూ ఇన్ స్పెక్టర్ కాళికి తెల్సు. నేను ఇంక పావుగంటలో ఇంటికి వెళ్ళకపోతే, తెల్లవారేసరికి నీ ఇల్లు నేలమట్టమైపోతుంది. అలాంటిదేమీ జరగదనే గ్యారంటీ నీకు వుంటే, నీ ఇష్టం!" అన్నాడు కపర్థి.

"డామిట్! అసలు నువ్వింతవరకు వచ్చేంతవరకు మౌనంగా వుండడమే తప్పు! పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు వెయ్యకుండా ఇలా రా!" ఆజ్ఞాపించాడు.

కపర్థి మౌనంగా ముందుకు నడిచాడు.

రివాల్వర్ గురిపెట్టి వుంచి కపర్థి జేబులు వెదికాడు.

"గుడ్! టేప్ రికార్డర్ లాంటిది ఏదీ లేదు." అని నవ్వి, "నీకూ, నాకూ ఇది ఛాలెంజ్! నీకు శక్తి సామర్థ్యాలు వుంటే నన్ను అరెస్టు చేయించే ప్రయత్నం నిరభ్యంతరంగా చేసుకో! వెళ్ళు!" అన్నాడు హరిశ్చంద్రరావు.

డిటెక్టివ్ కపర్థి చేసేదిలేక మౌనంగా బయటకు నడిచాడు.

13

"ఇప్పుడేమిటి చేయడం?" ఇన్ స్పెక్టర్ కాళి అడిగాడు.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను. తను ఏ విధంగానూ దొరకననే ధీమా వుండబట్టే హరిశ్చంద్రరావు నన్ను వదిలాడు. లేకుంటే నన్నొదిలి తన ప్రాణాలమీదకు తెచ్చుకోడు!" చెప్పాడు కపర్థి.

"అయితే అతని నేరాన్ని ఏ విధంగానూ నిరూపించలేమా?"

"చాల కష్టం అనుకుంటాను. అదీ అతని ధైర్యం. న్యాయానికి చట్టం రక్షణ కావాలి. చట్టానికి సాక్ష్యం కావాలి. ఆ సాక్ష్యం వుంటే అన్యాయం కూడ చట్టపరంగా న్యాయం అవుతుంది. లేకుంటె న్యాయం నిలబడలేదు. కాబట్టి మనకిప్పుడు గట్టి సాక్ష్యం అవుసరం" చెప్పాడు కపర్థి.

"పోనీ హరిచంద్రరావు ఫోన్ కాల్స్ ట్రేస్ చేస్తే?"

"చెప్పలేం! మనమిలాంటి పద్ధతులు అవలంబిస్తామని ఊహించలేనంతటి తెలివితక్కువవాడు కాదనుకొంటాను. ఈ కార్యక్రమాలన్నీ నిర్వహించడానికి అతని తరఫున ఇంకెవరో వుండివుండాలి. వాళ్ళెవరో తెల్సుకోవాలి. ఎందుకైనా మంచిది. ఇద్దరు మనుషుల్ని హరిశ్చంద్రరావు ఇంటి దగ్గర వుంచి ప్రతి గంటకు రిపోర్టు ఇవ్వాలని చెప్పు. ఫోన్ కాల్ ట్రేస్ చేసే విషయం నేను చూసుకొంటాను. ఏదైనా విషయం తెలియగానే నాకు టెలిఫోన్ చేసి చెప్పు!" కాళికి సూచనలిచ్చి, అక్కడ నుంచి టెలిఫోన్ ఎక్ఛేంజ్ కెళ్ళి, హరిశ్చంద్రరావు ఫోన్ కాల్స్ ట్రేస్ చేసి వినడానికి ఓ మనిషిని నియమించి వచ్చాడు కపర్థి.

సాయంత్రందాకా ఎక్కడనుంచి టెలిఫోన్ రాలేదు. కపర్థికి ఆత్రృతగా వుంది.

అసలు హారిశ్చంద్రరావుకు అంత ధీమా ఎక్కడిది? ఆ పిల్లలందర్నీ ఇక్కడనుంచి పంపేసాడా? అందుకే అంత ధైర్యంగా వున్నాడా? అసలు ఎలా పంపుతాడు. పోలీసులు నగరం నలు మూలలా గట్టిగా కాపలా కాస్తున్నారు! మరి ఎలా పంపాడు?

అయిదు గంటలకు బయలుదేరి స్టేషనుకు వెళ్ళాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ కాళి, హారిశ్చంద్రరావు ఇంటి దగ్గర వున్న మనుషులు పంపిన రిపోర్టులు అందించాడు.

కపర్థి ఆతృతగా చదివాడు. ఎవరెవరో మంత్రులు, వ్యాపారవేత్తలు వచ్చారని.... ఇంకా ఏవేవో వ్రాసారు. ఆ రిపోర్టులుబట్టి అనుమానించదగింది ఏమీ కన్పించలేదు. వాటిని తిరిగి ఇచ్చేసి టెలిఫోన్ ఎక్ఛేంజ్‌కి వెళ్ళాడు.

అప్పటివరకు హారిశ్చంద్రరావు చేసిన కాల్స్, హారిశ్చంద్రరావుకొచ్చిన కాల్స్ వివరాలు విని రిపోర్టు అందించాడు కపర్థి నియమించిన మనిషి.

రిపోర్టు అంతా చదివాడు. అనుమానించదగింది ఏమీ కన్పించలేదు. ఏవో షేర్లు గురించి, స్టాక్ గురించి సంభాషణ. కాగితం మడిచి జేబులో పెట్టుకొని అతన్ని మరోసారి జాగ్రత్తగా ఉండమని హెచ్చరించి ఇంటికి వచ్చాడు.

కపర్థికి చాలా చీకాకుగా వుంది. నేరస్థుడు ఎవరో తెల్సు. కాని నిరూపించడం ఎలా? అందులోనూ గొప్ప పలుకుబడివున్న వ్యక్తి. గట్టి సాక్ష్యం లేకపోతే, అతని నేర నిరూపణకు ఓ కమీషన్ వేసి, ఓ సంవత్సరం తర్వాత ఆ కేసు కొట్టెయ్యవచ్చు. ప్రస్తుత పరిస్థితులను బట్టి చూస్తే ఎవరిమీదైనా కమీషన్ వేస్తారు అంటే, అతని నేరం మాఫీ చెయ్యడానికని అర్థం అవుతుంది.

అందుకే గట్టి సాక్ష్యం కావాలి.

సిగరెట్ వెలిగించి కుర్చీలో వెనక్కి వాలి ఆలోచిస్తూ టెలిఫోన్ కాల్స్ రిపోర్టు మరోసారి చదివాడు. ఏమీ విశేషంలేదు. కాగితం టేబిలుమీద పెడుతూ ఉలిక్కి పడ్డాడు. రిపోర్టు తీసుకొని మళ్ళీ చదివాడు. అతని దృష్టి ఓ చోట నిలబడిపోయింది.

"టైం. 4-10: హరిశ్చంద్రరావు. కాల్ టు 1214: విషయం గోడౌన్ చుట్టుపక్కల ఎలుకలు ఎక్కువగా వుంటే స్టాకంతా AAA_1415కు బుక్ చెయ్యండి.

ఒకటికి రెండుసార్లు చదివాడు. ఏదో అనుమానం వేసింది. ఎలుకలు గోడౌన్‌లో కాకుండా, చుట్టుపక్కల వుంటే బుక్ చెయ్యమనడం ఏమిటి? AAA_1415 లారీ నెంబరా? కారు నెంబరా?

చటుక్కున రిసీవర్ ఎత్తి కాళికి ఫోన్ చేసి AAA _ 1415 నెంబరు కలిగిన వాహనం ఎవరిదో వెంటనే తెల్సుకోమని చెప్పాడు.

అరగంట తర్వాత కాళీ దగ్గరనుంచి ఫోన్ వచ్చింది "కపర్దీ! అలాంటి నెంబరుగల లారీ మన నగరంలో వుంది. ప్రస్తుతం గణేష్ ఆటో మొబైల్స్‌లో రిపేరులో వుంది. దాని ఓనర్ హాజరయ్య! అడ్రసు_నెం. 48/1 గాంధీ లేన్" చెప్పాడు కాళీ.

"ఓ.కే! వెంటనే ఓ మనిషిని నియమించి అతనిమీద నిఘా వేయించు. క్విక్!" అరిచాడు కపర్ది.

పావుగంట తర్వాత కాళీ మళ్ళీ టెలిఫోన్ చేసి చెప్పాడు. హాజరయ్య ప్రస్తుతం బెంగుళూరులో వుంటున్నాడు. అక్కడికి వెళ్ళి వారం రోజులయింది. ఇల్లు తాళంవేసి వుంది అని,

నిరాశగా నిట్టూర్చాడు కపరి. ఫోన్ పెట్టేసి ఆలో చనల్లో పడ్డాడు. AAA — 1415 ఆ నెంబర్ వైపే చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు.

అయిదు నిముషాల తర్వాత వున్నట్లుండి అరిచాడు "హుర్రే!"

14

"ఏదైనా విశేషమా?" హడావుడిగా లోపలికి వస్తున్న కపరివైపు చూస్తూ అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ శాలి.

"అవును! పెద్ద విశేషమే! ఆ రహస్యం ఇప్పుడే తెల్సుకోగలిగాను. నా ఊహ సరైనదే అని నా నమ్మకం. మామూలుగా చాలామంది కోడ్‌లో మాట్లాడుతున్నా, రాసుకున్నా, అంకెల్లో విషయం తెలియ పరుస్తారు. అంటే, ఆ అంకెల్ని ఆల్ఫాబెటికల్ ఆర్డర్‌లో వుంచుకుంటె అసలు విషయిం తెలుస్తుందన్నమాట. మరికొంతమంది అక్షరాల్లో విషయం చెబితే దాన్ని అంకెల్లోకి మాట్లాడుకొంటారు.

మనకు దొరికిన ఈ AAA-1415ను రెండు రకాలుగా ఉపయోగించాలి. అక్షరాలను అంకెల్లోకి, అంకెల్ని అక్షరాలలోకి మార్చుకొంటె 111 — నెంబర్ అని వస్తుంది. అంటే-"111-లేదు" అనాలేక "నెం-111" అనా అని ఆలోచిస్తే నెం—111 సరైనది అనిపిస్తుంది. ఎందుకంటే మొదటి పదానికి అర్థంలేదు. స్టాకును '111—లేదు' మార్చడం ఏమిటి? దీన్నిబట్టి ఆలోచిస్తే స్టాకును "నెం—111"కు బుక్ చెయ్యమని అర్థం. బుక్ చెయ్యమంటే మార్చడం అని కూడా అనుకోవచ్చు.

అయితే ఈ నెం—111 ఏమిటి? ఏదైనా హోటల్లో రూమా? ఇంటి నెంబరా? ఏది? అదే తెల్సుకోవాలి!

వెంటనే నగరంలో నెం—111 అన్న ఇళ్ళన్నీ సోదా చెయ్యాలి. హోటల్స్‌లో కూడా చెక్ చెయ్యాలి. అందుకు కావల్సిన ఆర్డర్స్ తక్షణం కావాలి!" చెప్పాడు కపర్థి.

గంట తర్వాత ఇద్దరూ బయలుదేరారు. అంతకుముందే స్పెషల్ స్క్వాడ్‌ను ఎనిమిది భాగాలుచేసి నగరం నాల్గు మూలలకు పంపారు. ఇద్దరూ కలిసి అన్ని హోటల్స్‌లో 111 రూములన్నీ వెదికారు. ప్రయోజనం కన్పించలేదు.

తెల తెలవారుతుండగా స్టేషన్‌కు తిరిగి వచ్చారు. అప్పటికే కొన్ని స్క్వాడ్‌లు పంపిన రిపోర్టులు వున్నాయి. విశేషం ఏమీ లేదు.

"ఇంక నెం—111 అనే గది ఎక్కడుంటుంది. ఎవరైనా పనిగట్టుకొని ఓ రెండువందల గదులు వరుసగా కట్టించుకొంటే తప్ప!" ఇన్‌స్పెక్టర్ అన్నాడు.

కపర్థి కళ్ళు మెరిసాయి. ఎవరైనా అంత పొడుగ్గా కట్టించుకొంటె నెం—111 రూం వుంటుంది. ఎవరు కట్టిసారు. అయిడియా! "ఫుడ్ కార్పొరేషన్ గోడౌన్స్-వేర్‌హౌస్ గోడౌన్స్ వుంటాయి అంత పొడుగ్గా! పద వెళదాం!" మాట్లాడుతూనే లేచాడు. F.C.I గోడౌన్స్ వెదికారు. ఏమీ లేదు. వేర్‌హౌసింగ్ కార్పొరేషన్ గోడౌన్స్ దగ్గరకు వెళ్ళారు. ఆ గోడౌన్స్ ఇంకా నిర్మాణంలోనే వున్నాయి. సింహద్వారం దగ్గర బోర్డువుంది.

గోడౌన్స్ కాంట్రాక్టు "స్వప్న ఇంజనీర్స్"

ప్రొ: హరిశ్చంద్రరావు.

కపర్థి దూసుకు వెళ్ళాడు లోపలికి.

"ఎవరది?" అరుస్తూ ఇద్దరు వ్యక్తులు వచ్చారు.

కాళి రివాల్వర్‌తో బెదిరించి ఇద్దర్నీ కట్టిపడేశాడు.

కపరి రూం నెం. 111 ముందు ఆగాడు. రోలింగ్ షట్టర్ వేసివుంది. ఎక్కడో పది అడుగుల ఎత్తున వెంటిలేటర్ వుంది.

రివాల్వర్‌తో తాళం పేల్చి షట్టర్ ఎత్తి లోపలికి వెళ్ళాడు.

దాదాపు ముప్పైమంది మగపిల్లలు ...ఆడపిల్లలు.... చేతులు కాళ్ళు కట్టేసి పడివున్నారు....

అందరి నోళ్లకు అరవకుండా టేప్ అంటించి ఉంది. అందరూ క్రింద పరచిన టార్పాలిన్ మీద పడివున్నారు. గదిలో మూలగా గాయాలతో అరవలేక గింజుకొంటు న్నాడు రవికాంత్.

పది నిమిషాల్లో అందరూ అక్కడనుంచి బైటపడ్డారు. గోడౌన్ దగ్గర బంధించినవాళ్ళ దగ్గర్నుంచి స్టేట్‌మెంట్ తీసుకొని వాళ్లని కాపలాలో పెట్టాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ కాళి.

"హరిశ్చంద్రరావును శిక్షించడానికి వీళ్ళ సాక్ష్యాలు చాలదేమో!" ఇన్‌స్పెక్టర్ అన్నాడు.

కపరి నవ్వి, "పిల్లలంతా దొరికారు. ఇక హరిశ్చంద్ర రావుతో ఎంత రిస్కైనా తీసుకోవచ్చు. ముందు వీళ్ళం దర్నీ వాళ్ళ వాళ్ళ ఇళ్ళకు పంపే ఏర్పాట్లు చేయించి 1214 టెలిఫోన్ నెంబరు ఎవరిదో తెల్సుకొని తక్షణం అతన్ని అరెస్టు చేయించు. అతనిదగ్గర కొన్ని సాక్ష్యాలు లభించవచ్చు!" అని కాళి ఏర్పాట్లన్నీ పూర్తిచేశాక ఇద్దరూ హరిశ్చంద్రరావు ఇంటికి బయలుదేరారు.

మేడమీద గదిలో లైటు వెలుగుతోంది. గేటుదగ్గర ఘూర్ఖాను రివాల్వర్‌తో లోబర్చుకొని చకచక లోపలికి వెళ్ళారు. తలుపులు వేసి ఉన్నాయి. ఇంటి వెనకవైపు పుల

వెళ్ళి, నీటిగొట్టం పట్టుకొని పైకి వెళ్ళి ఆ గదిలోంచి లైటు వెలిగే గదిలోకి నడిచారు నిశ్శబ్దంగా.

ఆ గదిలో దృశ్యం చూడగానే ఇద్దరూ అవాక్కయి పోయారు. ఎంతోమంది పెద్దమనుషులు తమ పలుకు బడితో చట్టం కళ్ళుగప్పి ఎన్ని ఘోరాలు చేస్తున్నారో అర్థం అయింది.

గదిలో నోరు చేతులు కాళ్ళు కట్టేసిన శ్రీలతను బలవంతంగా అనుభవిస్తున్నాడు హరిశ్చంద్రరావు. మరు నిముషంలో కపర్థి రివాల్వర్ పేలివుండవలసిందే! కాళి వారించి పెద్దగా అరిచాడు.

హరిశ్చంద్రరావు అదిరిపడ్డాడు. అతను తేరుకొనేసరికి అతని చేతులకు సంకెళ్ళుపడ్డాయి.

—:ఐ పో యిం ది:—